

Klampynių
KRONIKOS 2
NERAMIOS DIENOS

NERINGA VAITKUTĖ

Klampynių Kronikos

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo
bibliotekos Nacionalinės bibliografijos
duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Neringa Vaitkutė, 2020
© Iliustracijos, Neringa Vaitkutė, 2020
© Leidykla „Niekio rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-635-4

Neringa Vaitkutė

**KlAMPYnių
KRONIKOS²**
NERAMIOS DIENOS

Illustravo Neringa Vaitkutė

Vilnius
2020

Mažosios Klampynės

Mūsų šeima (aš, Agata, Aringas, mano brolis dvynys, jaunėlė sesutė Smiltė, mama, tėtis ir senelė) gyvena mažame Aukštaitijos miestelyje – Mažosiose Klampynėse.

Mūsų miestelis ypatingas, kito tokio Lietuvoje tikrai nerastum. Aplinkinės girios tankios ir paslaptingos: virš pelkių kemsų plazdena baugios žaltvykslės, paupyje laumės velėja skalbinius, po kerplėšomis slapstosi derva dvokiantys kipšai, o naktimis garsiai dainuoja vilkai, balsu garbindami pilną mėnulį.

Mažųjų Klampynių palėpėse ir rūsiuose knibžda daugybė netvarių šmėklų. Dažniausiai jos elgiasi padoriai, kaip ir pridera gerai išauklėtiems vaiduokliams. Po sutemų uoliai vaidenasi miestiečiams, staugia ir žvangina grandinėmis, bet visada užtyla iki vidurnakčio, kad netrukdytų ilsėtis gyviesiems. Tik Vėlinių naktį siaučia ilgiau, maždaug iki trečios valandos. Tąnakt galima jas pamatyti oriai plaukiančias gatve, besisukinėjančias po miesto aikštę ar tupinčias ant rotušės stogo.

Klampynių upėje paslaptinai šnara seklumose įsibridę švendrai. Sakoma, jei vakarop gerai įsiklausytum, išgirstum ne vien vandens čiurlenimą ir paukščių giesmes. Kartais iš tamsių vandenų sklinda nuostabaus grožio muzika ir ilgesingi undinių balsai. Greičiausiai tai vien legenda, bet kiekvienoje Mažųjų Klampynių legendoje yra krislas tiesos.

Po miestelio parką vėjas nešioja ne tik sausus lapus ir nuo medžių nuplėštas sėklas. Kartais ant savo sparnų atlakdina keistus kvapus, duslius šnabždesius, laužo dūmus ar lengvutes laumių audeklo draiskanas. Jos limpa prie pirštų kaip spalio voratinkliai, rangosi lyg būtų gyvos, kol sutirpsta ryškioje dienos šviesoje.

Miestelio gyventojai kadaise susitaikė su mistinių būtybių kaimynyste. Dažniausiai sugyvename taikiai, nors riba tarp pasaulių tokia plona, kad tiesiog neįmanoma vieniems kitų išvengti.

Mažosiose Klampynėse vyksta paslaptingi ir baugūs dalykai, o mūsų trijulė sukasi pačiame siautulio viduryje. Tiesą sakant, dažniausiai tie kraupūs įvykiai prasideda nuo nekalto „žiauriai nuobodu, ką čia nuveikus?“ ir visada baigiasi nenuspėjamai.

Dauguma miestelio gyventojų jau įprato, kad aš, Aringas ir Smiltė nuolatos kur nors įsipainiojame, bet mamai tai labai nepatinka.

Po įvykių paslaptinajame name ji tikėjosi, kad pagaliau pradėsime elgtis atsargiau, bet mūsų taip lengvai neįbauginsi.

Kur buvę, kur nebuvę mes ir vėl pradedam narplioti miestelio paslapčių siūlelius, o tai baigiasi nemenka sumaištimi.

– Kada gi jūs pagaliau suaugsit, – dūsauja mama po dar vienos pavoingos išdaigos, – su jumis ir geležinės kantrybės neužtenka!

– Kantrybės kaip nors pasisemsim, – šypsosi senelė vogčiomis merkdama dešinę akį. – Na prisipažink, neištvertum, jei vaikai staiga surimtėtų. Pasidarytų labai nuobodu.

– Tik nebandykit to suprasti kaip paskatinimo! – baugščiai sušunka mama.

Deja, pavėluotai. Paskatinti senelės ir kankinami nuotykių alkio, mes pradedam kurti didingus planus.

Ir jei pavyksta įgyvendinti nors menką krislelį, visi ir vėl atsi-
stoja ant ausų.

Vasaris. Bibliotekos vaiduoklis

Vasaris Mažosiose Klampynėse pats nykiausias ir nuobodžiausias metų mėnuo. Sniegą nulyja bjauri dargana, gatvėse telkšo balos, batuose žliugsi vanduo. Tėtis iki vėlumos dirba ligoninėje, dažnai negrįždamas net papietauti: Klampynių gyventojus puola aršūs, gauruoti (jie maži, tai kas supaisys) virusai, juosmens diegliai ar sausas kosulys.

Senelė, pamačiusi ant radiatorių sudžiaustytus batus, grasinasi nukelsianti iš palėpės krūvą numindžiotų kaliošų, mama dūsauja, kad neužteks per vasarą surinktų vaistažolių ir medaus.

Tokiu oru nėra nuotaikos eiti į lauką, o dar labiau nėra nuotaikos lindėti namie. Todėl mes jaukiai įsitaisėm Aringo kambaryje (prieš tai išstumdę skylėtas kojines, nuo supamojo krėslo nubraukę šūsnį marškinėlių) ir pradėjom svarstyti, ką didingo nuveikus.

– Vakar Monika matė šviesą apleisto viešbučio languose, – pradėjau pokalbį, – gal nueikim pasižiūrėti?

– Kalbi apie „Paukščių taką“? – nepakeldamas galvos pasitiksino Aringas. Brolis kelias dienas knebinėjosi prie neaiškios paskirties mechanizmo, sudaryto iš daugybės mažučių smagračių, varžtų ir vario vielos.

– Tai žinoma! Viešbutis uždarytas trejus metus, o naktimis kažkas po jį slampinėja. Ar tau neįdomu?

– Įdomu, – Aringas sunkiai atsidūsėjo ir nutrenkė mechanizmą ant komodos, – bet nenoriu tamsoje vilktis per visas Klampynes, kai už apykaklės šlykščiai lyja. Brrrr, – nusipurtė, – aš alergiškas lijundrai.

– Tu alergiškas daug kam, – nusišaipė Smiltė iki tol tylomis sėdėjusi supamojoje kėdėje ir skaičiusi storą enciklopediją, – labiausiai – namų darbams.

– Ei! Nereikia! Aš sąžiningai darau namų darbus.

– Sąžiningai nusirašai nuo Agatos, – nusijuokė Smiltė, – išskyrus lietuvių. Lietuvių Agata nusirašo nuo tavęs.

– Tada eikim į biblioteką, – nukreipiau kalbą saugesne linkme, – seniai norėjom sužinoti, ar įmanoma sutikti vaiduoklį, jei išbūsi skaitykloje iki dvyliktos valandos. Mama palieka raktus striukės kišenėje, pasiskolinti vieni niekai! Išeidami pasiimsim, grįžę padėsime į vietą, niekas nieko *nesuuos*, – pabrėžtinai ištariau paskutinį žodį nužvelgdama Smiltę – didžiausią mūsų namų skundikę.

– Aš jūsų vietoj neičiau, – reikšmingai išrėžė Smiltė, spokso-dama į mudu su broliu pro knygos viršų.

– Kodėl? – paklausėm vienu balsu.

– Prisidirbsit bėdos, – jaunėlė nusibraukė nuo kaktos rusvų plaukų sruogą ir vėl įsistebeilijo į enciklopediją. Smiltės antakiai krutėjo kaip pūkuoti vikšrai, kakta kopiantys į viršų.

– Anksčiau grasinosi mus įskūsti mamai, o dabar *pati* kalba kaip mama, – nusišaipė Aringas, – tu mane gąsdini, Smilte.

– Ir mane, – pridūriau.

Jaunėlė oriai atsistojo, tvarkingai užvertė knygą, pasikišo po pažastimi ir nutipenusi iki durų atsisuko per petį:

– O į biblioteką neikit, – pasakė.

– Įskūsi? – paklausė Aringas primerkęs apvalias skaidraus ledo spalvos akis.

– Ne. Bet ir *negelbėsiu*, – Smiltė išėjo iš kambario garsiai trenkdama durimis, mes su broliu tylomis įsispoksojome vienas į kitą.

Už lango šaižiai stūgavo vėjas, stiklu šliaužė balsvi vandens lašai. Tartum lauke balsu raudotų pervargusi, gyvenimu nusivylusi senutė žiema. Nepanašu, kad artimiausiu metu orai pasitaisys ar įvyks kas nors, kas sudrumstų nuobodžią kasdienybę.

– Aš rytoj vakare paimsiu bibliotekos raktus, – sušnabždėjo Aringas.

– Aš prigriebsiu žibintuvėlį ir uždarysiu Dešrigalį savo kambaryje, kad neviauksėtų. Palauksim, kol Smiltė užmigs, išsmuksim pro užpakalines duris, iššniukštinėsim situaciją ir ramiausiai iki pirmos grįšim.

Turinyš

Mažosios Klampynės

5

Vasaris. Bibliotekos vaiduoklis

9

Kovas. Naujokė

53

Balandis. Svetimšalės

85

Gegužė. Pagrobimas

111

Birželis. Turistai

141

Birželis. Lietaus pabaiga

173

Liepa. Apžavai

200

Fantastikos mėgėjams puikiai pažįstama autorė Neringa Vaitkutė parašė tęsinį skaitytojų ir kritikų pamėgtai knygai „Klampynių kronikos“. Čia ir toliau meistriškai derinamos šiuolaikinių vaikų gyvenimo aktualijos, senovės lietuvių mitologija ir šiurpūs, netikėti nuotyčiai. Mažųjų Klampynių miestelyje verda paslaptinių įvykių kupinas gyvenimas. Čia gali netyčia namo parsinešti vaiduoklį, užrūstinti undinę, o per kiekvienas Jonines lyja taip, lyg kas būtų dangų užkeikęs. Čia nebūna nuobodu: tą žino šaunieji dvyniai Agata ir Aringas, pasiryžę įminti visas Mažųjų Klampynių mįsles. Knygą įtaigiai iliustravo pati autorė.

2013 m. už knygą „Vaivorykščių arkos“ rašytoja Neringa Vaitkutė gavo reikšmingiausio metų debiuto apdovanojimą. Pirmoji autorės knyga apie Agatos, Aringo ir jų mažosios sesutės Smiltės nuotykius „Klampynių kronikos“ 2018 m. buvo apdovanota Prano Mašiotų premija už geriausią metų knygą vaikams ir paaugliams bei buvo nominuota Metų knygos vaikams rinkimuose.

KITOS NERINGOS VAITKUTĖS KNYGOS:

„Vaivorykščių arkų“ trilogija

„Vaivorykščių arkos“

„Titnago plunksna“

„Šnabždesiai bedugnėje“

„Tamsos“ trilogija

„Tamsa, kuri prabudo“

„Miestas be padangės“

„Devynetas tamsos nėšėjų“

„Neišduosiu tavęs“

„Klampynių kronikos“

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Erika Merkytė-Švarcienė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Niekio rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Mažosiose Klampynėse vyksta paslaptingi ir baugūs dalykai, o mūsų trijulė sukasi pačiame siautulio viduryje. Tiesą sakant, dažniausiai tie kraupūs įvykiai prasideda nuo nekalto „žiauriai nuobodu, ką čia nuveikus?“ ir visada baigiasi nenuspėjamai.

Dauguma miestelio gyventojų jau įprato, kad aš, Aringas ir Smiltė nuolatos kur nors išpainiojame, bet mamai tai labai nepatinka.

Po įvykių paslaptingajame name ji tikėjosi, kad pagaliau pradėsime elgtis atsargiau, bet mūsų taip lengvai neįbauginsi.

Ar norite patirti šurpių nuotykių ir pamatyti neįtikėtinų stebuklų, kurių tikrai nerasite savo kieme? Užsukite į Mažąsias Klampynes!

Čia atgyja senovės legendos, pakampėse šmirinėja keistos būtybės, bibliotekose gyvena vaiduokliai, o kiekviena šeima turi savo nuosavą baubą – bent vieną. Čia nė diena nepraeina be kokio nors paslaptingo įvykio ar bent jau nedidelio stebuklo. Ypač jei šalia Agata, Aringas ir Smiltė!

O kaip rasti tas Mažąsias Klampynes, jei jos nepažymėtos jokiame žemėlapyje? Kas žino, jei labai norėsite, galbūt miestelis pats jus pasikvies.

Daugiau paslaptingų istorijų:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-635-4

9 786094 416354

Prano Mašiotas premija už geriausių metų knygą vaikams ir paaugliams